

Sygn. akt IV U 1146/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSR del. Elżbieta Wojteczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2014 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia (...)r. Nr (...)

w sprawie R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu R. W. przysługuje prawo do emerytury od dnia (...)r.

Sygn. akt: IV U 1146/13

UZASADNIENIE

Decyzją z (...)r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił R. W. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uznał okresu zatrudnienia od (...)r. do (...)r., i od (...)r. do (...)r. w (...)z uwagi na to, że wystawione świadectwo pracy nie spełnia wymogów formalnych.

Odwołanie od w/w decyzji złożył R. W. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że decyzja organu rentowego jest dla niego krzywdząca i nie odzwierciedla stanu rzeczy. Podał, że w okresie od (...) r., i od (...)r. w (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako spawacz i monter konstrukcji stalowych na wysokościach. Pracował przy wykonywaniu konstrukcji stalowych hal fabrycznych oraz konstrukcji stalowych budynków użyteczności publicznej. W ramach powierzonych mu obowiązków przygotowywał dostarczone do spawania detale, kontrolował jakość spawu, oczyszczał spoiny, ciął elementy konstrukcyjne palnikiem acetylowo-tlenowym, brał udział w montażu tych konstrukcji stalowych oraz ich spawaniu na dużych wysokościach.

Przez cały okres zatrudnienia był narażony na szereg ryzyk poczynając od pracy na wysokościach, poprzez pracę w oparach spawalniczych, naświetlenie oczu, skóry oraz wystawienie na skrajnie wysokie w lecie i skrajnie niskie zimą temperatury (odwołanie k.2-7).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.8-9).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony **R. W.** w dniu (...)r. ukończył (...)rok życia. W dniu (...)r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 6 miesięcy i 28 dni, z czego okresy składkowe wynoszą 26 lat, 5 miesięcy i 12 dni, a okresy nieskładkowe 1 miesiąc i 16 dni. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony nie udowodnił stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z (...)r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z (...)r. – k.11 akt emerytalnych ubezpieczonego).

Ubezpieczony w okresie od (...)r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w W. (świadcstwo pracy k. 12 akt emerytalnych załączone do wniosku o świadc. przedemerytalne). Wymieniony zakład pracy zajmował się budownictwem przemysłowym i mieszkaniowym na terenie województwa (...). Ubezpieczony pracował na stanowisku spawacz-montażysta (świadcstwo pracy k. 12). Ubezpieczony pracował w brygadzie wielozadaniowej, w której skład wchodził: zbrojarze, betoniarze, montażyści konstrukcji stalowych, spawacze i grupa pomocnicza. Ubezpieczony wykonywał pracę montera konstrukcji stalowych na wysokościach i spawacza, które były ze sobą nierozzerwalnie związane, bowiem konstrukcje stalowe należało najpierw przygotować, a następnie zespawać. Ubezpieczony w ramach swoich obowiązków musiał przygotować i dopasować elementy do konstrukcji metalowych, które następnie zespawował na wysokościach. Jeżeli jakiś element nie pasował to ubezpieczony przycinał go palnikiem gazowym, do odpowiednich wymiarów, a następnie spawając łączył z pozostałymi elementami konstrukcji. Ubezpieczony zajmował się również skręcaniem konstrukcji metalowych za pomocą śrub. Ubezpieczony spawał konstrukcje stalowe, ciął je, składał szkielety stanów surowych konstrukcji stalowych zmontowywał jej na stałe spawając. Praca ubezpieczonego odbywała się na wysokościach (zeznania świadków: I. A. k. 20-20v, A. S. k. 20v-21, W. L. k. 21-21v, zeznania ubezpieczonego k. 21v-22).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k.1v akt emerytalnych ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego k.22).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. W. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy ,tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik,

który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem (...)r. oraz nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy. Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych pracując w okresie od (...). oraz od (...)r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w W..

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że we wskazanym przez ubezpieczonego okresie wymienionym powyżej (tj. przez 16 lat, 7 miesięcy i 8 dni) ubezpieczony pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w W. jako monter konstrukcji metalowych – spawacz gazowy i elektryczny na wysokościach (I. A. k. 20-20v, A. S. k. 20v-21, W. L. k. 21-21v, zeznania ubezpieczonego k. 21v-22). Wskazani świadkowie: A. S., W. L. pracowali razem z ubezpieczonym, wykonując taką samą pracę jak ubezpieczony i potwierdzili, że ubezpieczony pracę monter konstrukcji metalowych i spawacza wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadek I. A., która w tym przedsiębiorstwie była kierownikiem kadr, również potwierdziła powyższe i zeznała, że w zakładzie była przyjęta praktyka, że stanowisko pracy wynikające z angażu, było pracą faktycznie wykonywaną przez pracownika. Wskazała, również że do pracy nie byli przyjmowani pracownicy wielozawodowi, tylko specjaliści w określonych dziedzinach. Potwierdziła, tak jak i pozostali świadkowie, że ubezpieczony wykonywał pracę spawacza-monter konstrukcji stalowych na wysokościach. Sąd obdarzył wiarygodnością dowód z zeznań w/w świadków. Zeznania wymienionych osób są spójne, logiczne i korespondują ze sobą.

W ocenie Sądu pracę wykonywaną przez ubezpieczonego w charakterze monter konstrukcji metalowych na wysokościach – spawacza należy uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych, gdyż odpowiada ona rodzajowo pracy kwalifikowanej w wykazie A dziale V poz. 5 i w wykazie A, dziale XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokościach i prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

W wyroku z dnia 27 stycznia 2013r. sygn. akt II UK 103/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że „pracownik, który u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) wykonywał różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 8 lutego 1983 r. – wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy o 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS”. Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego. Ubezpieczony wykonywał dwa rodzaje pracy w warunkach szczególnych wymienione w rozporządzeniu z dnia 8 lutego 1983 r. Prace te wykonywał na przemian w zależności od potrzeb i wykonywanie tych prac było ze sobą powiązane, gdyż po zestawieniu konstrukcji, albo jej poszczególnych elementów należało je zespawać łącząc na stałe. Ubezpieczony wykonywał tylko prace wymienione powyżej w ciągu każdego dnia. Wysiłek przy tego typu pracy nie był mniejszy, niż przy pracy tylko jednego rodzaju w szczególnych warunkach.

Podkreślić również należy, że o zakwalifikowaniu pracy do pracy w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa stanowiska, wynikająca z zaszeregowania pracownika ale rodzaj powierzonych mu prac – rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt III AUa 657/13).

Podsumowując ubezpieczony udowodnił, że na datę 1 stycznia 1999 r. posiada wymagany ustawą staż pracy w warunkach szczególnych 15 lat, bowiem przepracował w takich warunkach 16 lat, 7 miesięcy i 8 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art.477⁽⁽¹⁴⁾⁾ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że R. W. przysługuje prawo do emerytury od (...)r. tj. od ukończenia (...) roku życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.